

[Knud Thomsen.]

Jeg tror, jeg på praktisk taget alle områder kan tiltræde, hvad det ærede medlem hr. Guldberg just har fremført, og skal derfor ikke forlænge debatten ved at gentage det. Jeg vil gerne udtrykkelig slå fast, hvad det ærede medlem hr. Guldberg også var inde på, at netop den fulde beskæftigelse har givet det største bidrag til klimaforbedringen på arbejdspladserne. Det er, som det ærede medlem sagde, absolut bedst, når det er således, at man kan arbejde sammen; men det er godt, at man også kan gå fra hinanden igen, det skaber de bedste betingelser.

Vi benægter ikke, at der er problemer i den udvikling, der finder sted både i teknisk henseende og gennem en liberalisering af handelen, de mange nye veje, hvor produkter kan finde frem. Disse problemer, som er fælles for en række europæiske lande, er hos os forenet med en meget hurtig overgang fra arbejdsløshed til fuld beskæftigelse eller sine steder overbeskæftigelse. Så længe denne proces foregår med så rivede fart og medfører sine daglige problemer, er det vort partis stilling, at problemerne afgjort løses bedst ved de forhandlinger, der er beskrevet, mellem arbejdsmarkedets to parter og ved den ny samarbejdsaftale, herunder samarbejdsnævnet og dets virksomhed.

Vi stiller os skeptisk over for en udvalgsbehandling og yderst skeptisk over for værdien af at nedsætte en kommission som den foreslåede.

Arne Larsen: Jeg vil gerne takke forslagsstillerne for det fremsatte forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission til undersøgelse af arbejdspladsernes problemer. Jeg er blevet bestyret i min indstilling efter at have hørt de ærede medlemmer hr. Guldberg og hr. Knud Thomsen som repræsentanter for industrien, og jeg synes i hvert fald, at det ærede medlem hr. Guldberg på en meget usaglig måde har afvist det fremsatte forslag.

I og for sig burde det vel have været regeringen eller den socialdemokratiske gruppe eller vor gruppe, der havde taget dette initiativ, men et godt initiativ bliver ikke mindre godt, fordi det er andre end

én selv, der tager det, og her foreligger der et meget vigtigt problem, som trænger til sin løsning. Hvem der så er den største legetante i det spørgsmål, det ærede medlem hr. Helveg Petersen eller det ærede medlem hr. Guldberg, kan i høj grad diskuteres.

Man kan selvfølgelig, som det tidligere er fremført i det høje ting, påstå, at kommissioner har vi nok af, at det er en lang og besværlig vej til løsning af et problem, og at det ofte kan virke sinkende for en ønsket lovgivning. Men i dette tilfælde tror jeg at det vil være helt rigtigt at nedsætte en kommission til, som det også siges i bemærkningerne, at underkaste arbejdspladsernes problemer en dybtgående behandling. For vi kan vel alle erkende, at arbejdspladsen, forholdet mellem kapital og arbejde, rummer utallige konfliktproblemer, som tit og ofte fører til konflikter, til uoverensstemmelse og til arbejdsnedlæggelser, lovlige som ulovlige, til skade både for den ene og den anden part.

Konflikter kan opstå på mange og forskelligeartede måder. Som det ofte er tilfældet, kan det være et løbspørgsmål, der fører til konflikt, det kan være en arbejdsleders optræden, der kan opstå fare for liv og sikkerhed, eller en tillidsmand kan blive afskediget. Der er i hundredvis af store og små ting, der kan sætte en konflikt i gang, og tit og ofte kunne det ved udvisning af en smule smidighed og forståelse have været undgået.

Vi har for arbejdsmarkedet et utal af love, bestemmelser og overenskomster, såsom hovedaftalen af 1960. Vi har de kollektive overenskomster, vi har voldgifter og fagretlige organer samt arbejdsretten, som alle på den ene eller den anden måde skal regulere bestemte forhold på arbejdsmarkedet, og som skal løse opståede konflikter.

Men uanset alle disse bestemmelser og uanset nok så megen lovgivning vil det ikke kunne forhindres, at konflikter og strejker opstår, hvis man da ikke tager de metoder i anvendelse, som anvendes i diktatorlande, hvor man med voldelige midler løser konfliktspørgsmål. Sådanne repressalier kan naturligvis ikke godkendes i et demokrati. Herhjemme er vi for længst blevet af med tugthusloven, men i dag